

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΝΥ.

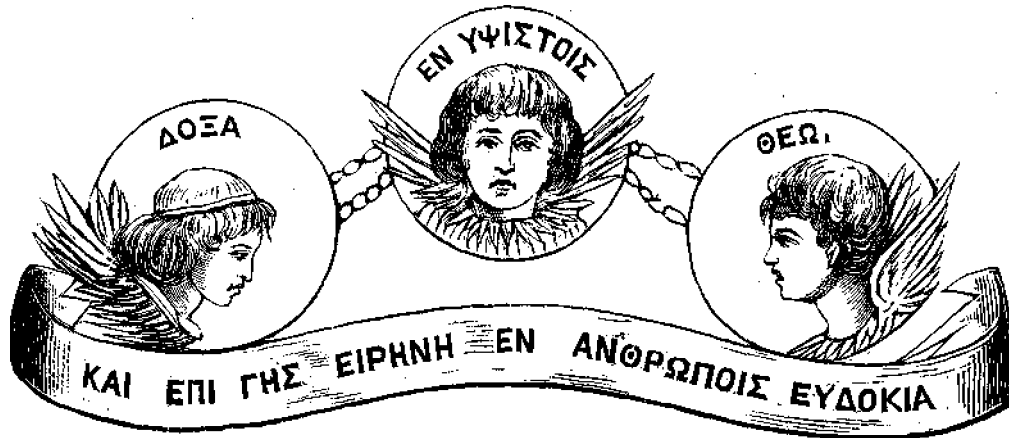
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1885.

ΑΡΙΘ. 216

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδα Δρ. 1,
» » » Έξωτερικῆ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έν δδφ Σταδίου ἀριθ. 39.

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παιδῶν ἄνευ προπληρωμῆς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

Χριστός γεννᾶται σήμερα! — Ἀγάλλεσθε πιστοί!
Ἄπο Παρθένου τὴν ἀγνήν ἐν Βηθλεὲμ σεπτή.
Χορὸς ἀγγελικῶς ἠμῶν θεῶν ἐν οὐρανοῖς,
Ἀνθρώποις εὐδοκίαν καὶ εἰρήνην ἐπὶ γῆς.

Χριστός γεννᾶται! Παύσατε τὰ δάκρυα πτωχῶν.
Ὁ ἀδελφός σας ἔρχεται ἐν ταπεινῇ μορφῇ.
Τοῦς κλαίοντας παρηγορεῖ, ἀκούει στεναγμοῦς,
Βοήθειά σας σήμερα γεννᾷ ὁ Ἰησοῦς!

Χριστός γεννᾶται! Χαίρετε, παιδιά τὰ μικρά.
Βρέφος γλυκὸ καὶ ἅγιον αὐτοῦ σὰς μετέξ.
Μὲ οὐκ ἀκροάσθητε, ἰδοὺ σὰς ὄμιλεϊ,
Κύψατε, προσκυνήσατε, ἰδοὺ σὰς εὐλογεῖ.

Χριστός γεννᾶται! Σπεύσατε, μεγάλοι καὶ μικροί,
Δῶρα προσφέρετ' εἰς αὐτὸν πλούσιοι καὶ πτωχοί,
Δῶρα ἄγνά, πνευματικά, — τὰ δῶρα τῆς ψυχῆς.
Πίστιν, ἀγάπην, ἔλεος, ἔργα ὑπακοῆς.

Ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν Πατήρ μᾶς δίδει καθ' ἑκάστην δῶρα καὶ ἀγαθὰ πολλὰ καὶ περισσότερα παρ' ἧς τι ἀξιῶμεν. ἀλλὰ τὸ πολυτιμώτατον καὶ σπουδαιώτατον τῶν δῶρων τοῦ δὲν εἶναι οὔτε ἡ ὑγίεια, οὔτε τὰ πλοῦτη, οὔτε ἡ εὐφροσύνη, οὔτε ἄλλο κανὲν τοιοῦτον, — τὸ δῶρον αὐτὸ ἐδόθη μίαν μόνην φοράν, ἀλλ' ἐδόθη δι' ἄλλου τοῦς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἐμελλον καὶ μέλλον να γεννηθῶν — τὸ δῶρον τοῦτο εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἐορτάζομεν κατ' ἔτος ἀδελφοί τὰς ἡμέρας. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἐχάρισε πρώτον Σωτήρα, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίας καὶ τὸν Διάβολον καὶ τὰ αἰώνια βασάνα, ἔπειτα Πατέρα, δεῖγμα ἁγίου καὶ θεῖου, διὰ νὰ τὸ βλέπομεν καὶ νὰ τὸ μιμώ-

μεθα, προσέτι Φίλον καὶ Ἀδελφόν, ὅστις ἐγνώρισεν τὰς λύπας καὶ τὰς γὰρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅστις συμπάθει καὶ παρηγορεῖ καὶ βοηθεῖ ἄλλους ὅσοι ζητοῦν τὴν χάριν Ἰου. Καὶ δὲν ἔχομεν χρέος λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ δεῖξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μᾶς διὰ τὸ πολυτιμὸν τοῦτο δῶρον, τὸ ὅποιον ἐδόθη εἰς ἄλλου, εἰς τοῦς πτωχοῦς καθὼς καὶ εἰς τοῦς πλουσίους; Ναί ἔχομεν χρέος, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Χριστὸν χρυσὸν καὶ σμῆρναν καὶ ἄλβανον, ὅπως τὸ πάλαι οἱ Μάγοι, ἀς τῷ ἀποδίδωμεν τὰ δῶρα τῆς καρδίας μᾶς, ἀγάπην καὶ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ συμπάθειαν πρὸς τοῦς ὁμοίους μᾶς ἀνθρώπους.

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,

(συνέχεια ὡς προηγ. φύλλον)

Ἄλλ' ὁ πράγματι ἔνοχος πῶς ἐπέρασεν ἐμπρὸς ποῦ θύματός του; Ἐπέρασεν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, στρέφων τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ προσποιούμενος ὕψος ἄγριον καὶ θυμωμένον.

Ναὶ μὲν τοῦ ἐπῆλθεν ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὡς εἶδος ἀπελπισίας διὰ τὴν αἰσχροὺν του δειλίαν, καὶ ἐπέστρεψε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ μὲ φωνὴν σθημένην καὶ παρακλητικὴν εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν—

«Καλὴ-νύκτα, Μαρία.»

Αὐτὸ μόνον εἶχε νὰ τῆς εἴπῃ;

Ἡ πτωχὴ κόρη ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀνεπῆδησεν ἀπὸ τὴν πολυθρόναν ὅπου εἶχε πέσει ἀπηλισμένη, ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν ἐκεῖνον, ὅστις μόνος ἐφαίνεται ὅτι τὴν ἐλυπεῖτο, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν κατεφίλησεν, ἔκλαυσε, καὶ ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο καλὸς, ὅτι τὸν ἠγάπα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐλθισμόναι, καὶ ὅτι θὰ τὸν ἠγάπα πάντοτε.

Κρῆτος ἤκουσθη τὴν στιγμήν ἐκεῖνην καὶ ἡ Μαρία τὸν ἐσπρωθεὶς μακρὰν τῆς.

«Πῆγαινε, πῆγαινε! φύγε Ἐρρίκος,» εἶπε «θὰ θυμώσουν οἱ ἄλλοι, ἂν ἔλθουν καὶ εἴ εἶδον νὰ ὁμῶλῆς μὲ μίαν, τὴν ὅποιαν νομίζου ἔνοχον.»

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἐκινεῖτο ἀλλ' ἔστεκεν ἐμπρὸς τῆς κατατεταραγμένος καὶ συγχυσμένος, ἐκεῖνη ἐξηγούσα ἀλλέως τὴν ταραχὴν του, τὸν ἐφίλησε πάλιν καὶ τοῦ ἐπανέλαθεν ὅτι δὲν θὰ ἐλθισμόναι ποτὲ τὴν καλωσύνην του, ἀφοῦ δὲ προσεπάθησε καὶ πάλιν ματαίως νὰ τὸν σπρώξῃ πρὸς τὴν θύραν, ἔσπευσε ἡ ἰδία νὰ φύγῃ, μήπως τὸν ἐνοχοποιήσῃ.

Ἄχ! τί νύκτες εἶναι αἱ νύκτες τῶν ἐνόχων! Ὅποιος δὲν ἠσθάνθη ποτὲ τὴν μεταμέλειαν νὰ κεντρώη ὡς φοβερός ὄφις τὴν καρδίαν του καὶ νὰ τοῦ διαταράττῃ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς νυκτός, ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ ποτε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο αἶσθημα!

Τὸ πρῶτ' ἡ οἰκονόμος τῆς θείας Αἰγῆς, ἡ Κυρὰ Ἄννα, παρατηρήσασα ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐφαίνεται κακοδιάθετος, ἐψηλάφισε τὸ μέτωπόν του. Ἡ Κυρὰ Ἄννα εἶχε τὰς ἰδέας τῆς, καὶ ὅταν ἐβλεπεν ἀνθρώπους ἀρκετὰ ἀφελεῖς, ὥστε νὰ πιστεύουν ὅτι ἠδύνατο ἀπὸ τὸν σφυγμὸν νὰ καταλάβουν τὰς ἀσθενείας, ἐγαμογέλα μὲ τὴν ἀνοησίαν των. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ νὰ πιάσῃ τὸν σφυγμὸν τοῦ Ἐρρίκου, ἔβαλε τὴν χεῖρά τῆς ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν του.—ἀπὸ τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, προέρχονται ὅλοι οἱ πόνοι, οἱ νοεροὶ καθὼς καὶ οἱ σωματικοί, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ ἠσθάνετο στενοχω-

ρίαν, τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἐπεριποιήθη ὡς θὰ τον περιποιεῖτο ἡ ἰδία του μάμμη, καὶ τέλος τοῦ προσέφερε ποτῆριον ζεστὸν γάλα μὲ ζάχαριν καὶ ἀνθόνερο, ὡς καθησοχαστικὸν τῶν νεύρων.

Ὁ Ἐρρίκος ὅλος συγκίνησις ἐπεθύμησε τὴν στιγμήν ἐκεῖνην νὰ ριφθῆ εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τῆς καλῆς κορίας καὶ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ ἐλευθέρως, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ φωνάξῃ τὴν θεῖαν του καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ πᾶν ἀλλ' ὅμως κατέπειθε τὸ καλὸν τοῦτο αἶσθημα, τὴν εὐχαρίστησε μὲ πολλὴν ταραχὴν καὶ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς καλῆς του φίλης.

Ὅλην τὴν προῤῤεσημερίαν ἐτριγύριζε τὰς πλέων ἀποκέντρους γωνίας τῆς οἰκίας, ἀποφεύγων τὰς περιποιήσεις τῆς θείας του, ἥτις τὸν ἐβλεπε συγχυσμένον, καὶ τὰς προσκλήσεις τῶν συντρόφων του νὰ παίξῃ, καὶ περιέμενε μὲ πυρετώδη ἀνησυχίαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μικροῦ κατώχρου προσώπου τῆς Μαρίας, ἐνῶ ἡ ἰδέα μόνη ὅτι θὰ ἀπήνια τὸ βλέμμα τῆς τοῦ ἐπροξένοι σχεδὸν λειποθυμίαν.

Ἡ μικρὰ μορφή δὲν ἐφάνη ὅμως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πρωίας, ὁ δὲ Ἐρρίκος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐμακάριζε τὰ παιγνίδια, τὰ ὅποια ἀπησχόλουν τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἄφινον ἀπαρατήρητον καὶ ἤσυχον. Ἄλλ' οὔτε εἰς τὸ φαγητὸν ἐφάνη ἡ Μαρία, ἐφθασε δὲ καὶ τὸ ἔσπερας ἀλλὰ τὸ λυπημένον ὄχρον πρόσωπον δὲν ἐφαίνεται πούθενά. Ἡ ἀνησυχία τοῦ Ἐρρίκου ἦτο τόσον μεγάλη ὥστε ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του εὐτόμηγν νὰ διασπάσῃ τὰ στήθη του. «Τί ἄραγε νὰ ἀπέγεινεν; ἡ ἀθῖα ποῦ νὰ ἦται;» εἶλεγε μέσα του. Δὲν ἠδύνατο πλέων νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀβεβαιότητα ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ, ὅτι καὶ ἂν τοῦ ἐκόσμιζε — ποῦ ἦτον ἡ Μαρία καὶ δὲν ἐφαίνεται.

Φίλοι τινὲς παλαιαὶ τῆς Μαρίας, ἀπαυθῆσασαι νὰ παίζου, ἐκάθηγοντο εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης συννομιλοῦσαι. Ὁ Ἐρρίκος τὰς ἐπλησίασε καὶ, κατὰ τύχην, αἱ πρῶται λέξεις τὰς ὅποιαις ἤκουσεν ἦσαν ἀκριβῶς περὶ ἐκεῖνης, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ.

«Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! Ποτὲ μου δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα! Ἐφαίνεται τόσον καλὴ... τόσον φρόνιμη!»

«Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;» ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος προσπαθῶν νὰ συναντήσῃ τὰ βλέμματα τῶν κορασιῶν χωρὶς νὰ συγχυσθῆ.

«Περὶ τῆς Μαρίας, τῆς πονηρᾶς ἐκεῖνης ὅπου μᾶς ἔκαμνε τὸν ἄγιον. Ἄχ! τί ὑποκρίτρια! Φαντάσου νὰ τολμᾷ ἀκόμη νὰ ἔλθῃ νὰ κλαίῃ ἐμπρὸς μας καὶ νὰ μᾶς λέγῃ ὅτι εἶναι ἀθῖα, ἐνῶ εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ἐκεῖνη μόνη εἶναι ἡ ἔνοχος!»

«Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ Μαρία;» ἠρώτησεν ὁ Ἐρ-

ρίκος προσπαθῶν νὰ κάμῃ σταθερὰν τὴν τρέμουσάν σου φωνήν, καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ὑπὸ ὕψος ἀδιαφορίας.

« Ἀνεχώρησε. Δὲν το ἤξευρες; »

« Ὅχι... Δὲν τὴν εἶδα νὰ φύγῃ. Ἦμην ἄρρωστος ἀπόψε. Ἐκοιμήθηκα περισσότερο ἀπ' ἕτι ἤθελα· δὲν μὲ ἄφριναν νὰ σηκωθῶ... μὲ ἐφοβέριζαν νὰ μωῦ δάσσουν ἰατρικόν... ἔξοεις.»

Δὲν ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ περισσότερα. Ἦσθάνετο σταλαγματίας ψυχροῦ ἰδρώτος ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν του — ἦσθάνετο ὅτι ἡ φωνὴ του ἐμελλε νὰ προδῶσθαι τὴν σύγχυσίν του.

« Ἄ! λοιπὸν δὲν εἶδες τίποτε! Θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ λοιπόν. Φαντάσου ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ ἤυραμεν τὴν κυρίαν Μαρίαν εἰς τὴν σάλαν, ὅπου μᾶς ἐπερίμενε μὲ ὄλην τῆς τὴν ἀταραξίαν, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπολύτως. Ἐκεῖ λοιπὸν μᾶς ἐκύτταξεν εἰς τὰ μάτια ὄλας καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι εἴμεθα ἄδικοι, διότι τὴν ἐκατηγορήσαμεν, καὶ οὗ αὐτὴ ἤτο ἐπίσης ἀψῶα ἔσον ἡ ἀφροσύνη ὄλων ἡμῶν. Ὅταν ἠκούσαμεν αὐτὴν τὴν ἀνασχοντίαν ἐκκοκινίσαμεν ὄλαι ἀπὸ ἐντροπὴν δι' αὐτὴν, ἀλλ' ἐκεῖνη χωρὶς νὰ συγχυθῆ διόλου ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῆ μὲ μίαν ἀταραξίαν ἀπίστευτον, ἐλπίζουσα καὶ προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπον νὰ μᾶς πείσῃ. Ὅταν ὅμως ἐνόησεν ὅτι δὲν θα κατάρθωνε νὰ μᾶς γελάσῃ, ἔχασε τὸ θάρρος τῆς, καὶ κάτι μεγάλα δάκρυα ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

« Εἰσθε ἄδικοι καὶ σκληραὶ, » μᾶς εἶπε πάλιν. « Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ μετανοήσῃτε ὅτι μὲ κατηγορήσατε διὰ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον οὔτε ποτὲ ἐφαντάσθητε νὰ κάμω. Μὲ ἀναγκάζεται νὰ χωρισθῶ χωρὶς λύπην ἀπὸ φίλας, αἱ ὁποῖαι δὲν με ἐμπιστεύονται, καὶ ἀντὶ νὰ μὲ ὕπερασπίζουσι μὲ συκοφαντῶν. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἴδω πάλιν. Χαίρετε.»

Ἐπῆγε τότε καὶ ἤυρε τὸν πατέρα τῆς, καὶ τοῦ ὁμίλησε πολλὴν ὥραν. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἠμπούρεσε οὐτ' αὐτὸς νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, καὶ μάλιστα ὅτι τὴν πιστεύει ἀθίαν, ἀφοῦ τὸν εἶδαμε νὰ τὴν ἐνανγκαλίζεται. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὴν κατέπεισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Καθὼς ἐφυγεν ἐπέρασε πλησίον μας, καὶ μὴ ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ πάλιν, ἀλλ' ἡμεῖς ἐκάμαμεν ὅτι δὲν τὴν εἶδαμεν...»
(ἀκολουθεῖ.)

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν.

Ἀγαπητοὶ μοι μικροὶ φίλοι.

Ἄν καὶ κατὰ μῆνα ἔχω τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς προσφέρω τὸ προῖον ἐργασίας ὅχι μικρᾶς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐλλικρινόυς ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς σας βελτιώσεως, τὸ τέλος ὅμως

ἐκάστου ἔτους ἰδίως ἐπιβάλλει εἰς τὴν σύνταξιν τῆς μικρᾶς ταύτης φίλης σας τὸ ἐξαιρετικὸν κατῆκον καὶ παρέχει εἰς αὐτὴν εἰδικὴν, οὕτως εἰπεῖν, εὐχαρίστησιν νὰ εἶπῃ ὀλίγα τινὰ, καταλλήλα εἰς τὴν περίστασιν, καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῆς ἀναγνώστας.

Τὰ παιδιά ὡς καὶ οἱ ἠλικιωμένοι εἶναι ἄνθρωποι ἄνηθοι, ἀλλὰ πεπρωτισμένοι μετὰ ψυχῆς ἀθανάτου, προωρισμένης νὰ ζῆσθαι αἰωνίως εἰς κατάστασιν εὐδαιμονίας ἢ κακοδαιμονίας, ἀναλόγως τῆς προετοιμασίας, τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος ἤθελε κάμει ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ.

Τούτου ἕνεκα κατῆκον ἀπαραίτητον ἐπιβάλλεται εἰς πάντας καθ' ἐκάστην τε καὶ εἰς ἄλλας καταλλήλους περιστάσεις, ὅποιον εἶναι τὸ τέλος καὶ ἡ ἀρχὴ ἐκάστου ἔτους, νὰ ἀναθεωροῦν τὸ παρεθὸν, νὰ ἐπισκοποῦν δὲ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μετὰ προσοχῆς, ὅπως γνωρίσουν τὴν πνευματικὴν αὐτῶν κατάστασιν καὶ οὕτω δυναθῶν νὰ ρυθμίσουν τῆς ζωῆς των καταλληλότερον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας.

Τὸ ἔργον τοῦτο συνιστῶ εἰς ἕκαστον ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητοὶ μοι φίλοι, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, διότι ἐπιθυμῶ ὄλοι σεῖς νὰ κατασταθῆτε ὅσον τὸ δυνατόν χρησιμώτεροι ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ καὶ εὐτυχεῖς ἐν τῇ αἰωνιότητι, πρὸς τὴν ὅποιαν καθ' ἐκάστην πλησιάζετε ἐν βῆμα. Κάλλιον δὲ πρὸς τοῦτο κανόνα ἐξετάσεως θεωρῶ τὸ μακάριον εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὅποιον ἕκαστος ἀπὸ σᾶς δύναται νὰ προσηυθῆ ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν. Μὲ τούτο ἀνά χειρας καὶ διὰ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς θείας βοήθειας, δύνασθε νὰ φθάσῃτε εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα καὶ οὕτω νὰ προετοιμασθῆτε κάλλιον διὰ πᾶν ὅτι μέλλει νὰ σᾶς ἐπέλθῃ εἰς τὸ μέλλον.

Ὡς πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ γείνωσιν ἐν αὐτῇ βελτιώσεις ἀνάλογοι πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν μικρῶν αὐτῆς φίλων. Ἰδιαιτέρα δὲ προσοχὴ θέλει καταβληθῆ περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἱστορημάτων, ὅπως δι' αὐτῶν καλλύνηται μὲν τὸ φῶλλον, τέρπωνται δὲ καὶ ὠφελῶνται οἱ ἀναγνώσται.

Ἐν τέλει ἐλπίζω, ὅτι ἕκαστος τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν θέλει προσπαθῆσαι νὰ προσθέσῃ ἕνα τοῦλάχιστον νέον συνδρομητὴν εἰς αὐτὴν, ἵνα οὕτω καὶ τὴν βελτιώσῃ αὐτῆς δευκολύνη καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ὡραίας Κυριακίδος λάβῃ δωρεάν, αὐχόμενος εἰς ὄλους καὶ ὄλας καλὰ Χριστοῦγεννα καὶ καλὴν ἀρχιχροινίαν.

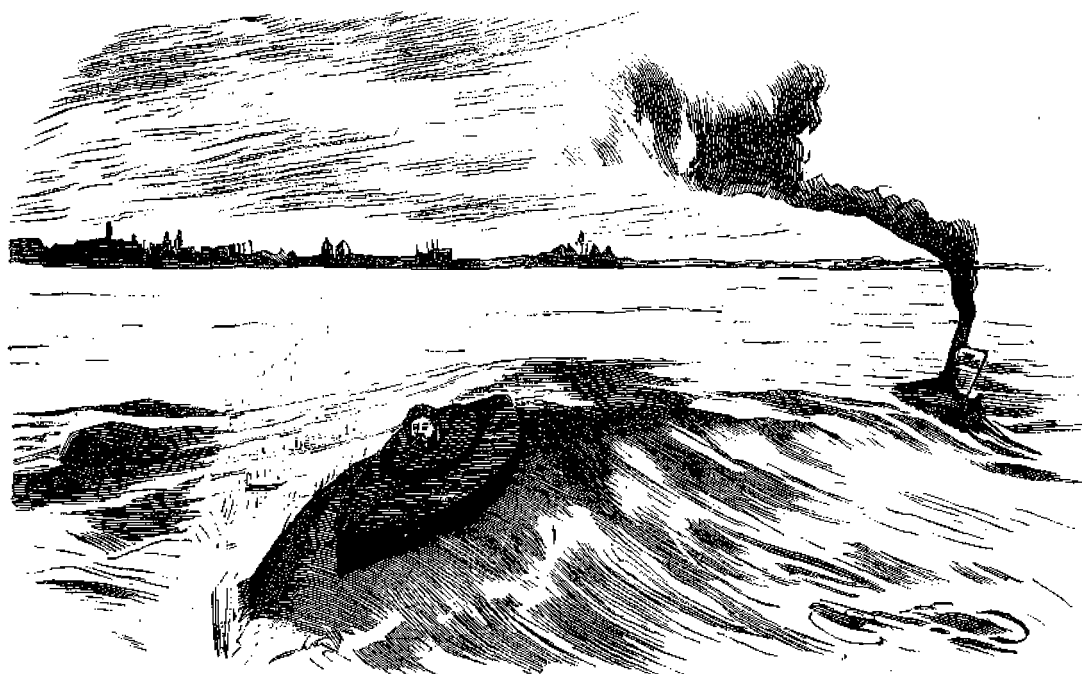
Ὁ Συντάκτης

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΥΘΑΚΗΣ.

ΥΠΟΒΥΧΙΟΝ ΠΛΟΙΟΝ ΝΟΡΔΕΜΦΕΛΤ.

Ἀπὸ εἰκοσὶν ἐτῶν τώρα καὶ περισσότερον οἱ ναυτικοὶ μηχανικοὶ καταγίνονται εἰς τὸ νὰ ἐφεύρουν πλοῖον, τὸ ὁποῖον νὰ πλέῃ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης, ὥστε νὰ δύναιτο νὰ πλησιάσῃ τὰ ἐχθρικά πλοῖα ἀπαρτήρητον καὶ νὰ τὰ ἀνατρέπῃ. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο κατωρθώθη πρὸ ὀλίγου ὑπὸ τοῦ Σουηδοῦ Νόρδεμφελτ, καὶ πολλὰ ἐπίσημα πρόσωπα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑυρώπης παρεστάθησαν εἰς τὴν δοκιμὴν τοῦ νέου ὑποβρυχίου πλοίου, πλησίον τῆς Λανδσκρόνα, κώμης παραλίου τῆς Σουηδίας. Τὸ πλοῖον εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χάλυβος, ἔχει δὲ σχῆμα πύρου, καὶ εἰς τὸ μέσον

τὴν ποσότητα ἀέρος, ὅσας εἶναι ἀποθηκευμένως εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πλοίου. — ἀρκετὸν δὴλα δὴ ὅπως διατηρηθοῦν τέσσαρες ἄνδρες ἐπὶ ἕξ ὥρας χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν μεγάλην στενοχωρίαν. Τὸ μήκος τοῦ πλοίου εἶναι ἐξήκοντα ποδῶν τὸ δὲ πλάτος του κατὰ τὸ κέντρον ἑνέα ποδῶν. Τὸ πλοῖον κινεῖται ἑνέα μίλια τὴν ὥραν καὶ δύναιτο χωρὶς νὰ διδῇ τὸ παραμικρὸν σημεῖον ὑπάρξεως νὰ πλησιάσῃ τὰ μεγαλειότερα πλοῖα καὶ νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον των τορπίλλας, νὰ εἰσέρχεται εἰς ἐχθρικοὺς λιμένας ἀπαρτήρητον καὶ νὰ κάμνῃ ἄχρηστα τὰ πλέον φοβερά ἐκρηκτικὰ μηχανήματα.

Ἰπὸβρύχιον πλοῖον Νόρδεμφελτ

πορτίσκον ὄαλιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κυβερνήτης δύναιτο νὰ βλέπῃ ὅτι ἂν συμβαίῃ τριγύρω. Ὁ πύργος οὗτος χωρεῖ μόνον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅς βλέπετε ἐκ τῆς ἐνώπιόν σας εἰκόνας, προφυλάττεται δὲ ὑπὸ στερεωτάτου σιδηροῦ καλύμματος. Ἐντὸς τοῦ πλοίου εἶναι τρεῖς μηχαναὶ, ἡ μία τῶν ὁποίων κινεῖ τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἔμπρὸς, αἱ δὲ ἄλλαι δύο τὸ βοηθῶν ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ τὸ κρατοῦν ἐκεῖ εἰς ὄρισμένον βάθος. Ἐὰν ἐτύχαιεν ποτε νὰ προσκόψῃ ἡ μηχανὴ ἐνῶ τὸ πλοῖον ἦτο βοηθισμένον, ἡ φυσικὴ του ἐλαφρότης θὰ τὸ ἔφερεν εὐθὺς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὸ πλοῖον ἔχει πλήρωμα τριῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, ἐνῶ εὐρίσκονται ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, διατηροῦνται ἀπὸ

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ.

Ἡ ἀπάναντα εἰκὼν παριστᾷ ἀνάγλυφον ἐκ τῆς προσόψεως ἐνὸς ἀρχαίου μνημείου ἀνακαλυφθέντος εἰς τὸν Κεραμεικὸν, ἀρχαῖον νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηναίων, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ φονευθέντες εἰς μάχην, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσοι ἔπεσαν εἰς τὸν Μαραθῶνα, διότι οὗτοι ἐτάφησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Εἰς τὸν Κεραμεικὸν ὡσαύτως ἐτάφησαν οἱ πλείστοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, ὁ Περικλῆς, ὁ Χαβρίας, ὁ Φορμίων, ὁ Θρασύβουλος, ὅστις ἀνέτρεψε τοὺς Τριάκοντα, ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων, ὁ φιλόσοφος Ζήνων καὶ ὁ Χρύσιππος καὶ ἄλλοι διάσημοι πολῖται. Τὸ ὠραιότατον ἴσως ὄλων τῶν σωζομένων μνημείων εἶ-

ναι τὸ τοῦ Δεξιλάου, ἰππέως Ἀθηναίου ὅστις ἐφρονεύθη μὲ τέσσαρας ἄλλους εἰς τὴν μάχην τῆς Κορίνθου. Τὸ ἀνάγλυφον τὸν παριστᾷ ἐφιππὸν ἐπιτιθέμενον ἐναντίον ἀνδρός, ὅστις ἐπεσεν ὑποκάτω τοῦ ἵππου του. Ἄλλα ἀνάγλυφα παριστάνουσιν οἰκογενειακοὺς ἀποχωρισμοὺς συγγινητικωτάτους. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τῆς εἰκόνος μας, ὅπου ἡ σύζυγος ἀποχαιρετᾷ τοὺς οἰκείους τῆς. Εἰς τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἡ καθήμενὴ μορφή συνήθως παριστᾷ τὸν ἀποθανόντα ἢ τὴν ἀποθανοῦσαν.

σπουργίτης συνοδεῶν τὴν ἐρώτησίν του διὰ τρίτου κτυπήματος.

— Εἶσαι πολὺ σκληρὸς, ἀπήντησε μετὰ γλυκύτητος ἡ σφαῖρα.

Ἄλλὰ τὸ πτηνὸν ἐπανελάβε :

— Θέλω νὰ μάθω ποῖος εἶσαι.

— Μὲ ὀνομάζουν λευκίον.

— Λευκίον! ἀλλ' εἶσαι λευκὸν σύ; Σὲ εὕρισκω πάρα πολὺ ἀστεῖον!

— Μὴ με ἐμπαίξεις, εἶμαι ἴσως ὀλιγώτερον ἀσχημον ἀπ' ὅ,τι σὰς φαίνομαι.

Ἡ Ἀνάστασις.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ἦτο γλοκεῖα πρῶτα τοῦ Δεκεμβρίου ὁ ἡλιος ἔλαμπε, τὰ πτηνὰ ἐκελάδου, καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς δάφνης ἀντηνακλῶντο αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός. «Πολὸ καλὰ εἶναι ἐδῶ,» ἐσκέφθη νεαρὸς σπουργίτης παρατηρῶν ἐκ τοῦ ὕψους φράκτου τινὸς τὸν κήπον ἑνὸς οἰκίσκου. Ἐπήδησε τότε ἐπὶ μιᾶς ροδοδάφνης, καὶ μὲ ὕψος προστατευτικὸν κλίνων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν κεφαλὴν του ἐπανελάβεν, «Ὠραῖα εἶναι ἐδῶ, πολὺ Ὠραῖα!» Κατόπιν ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν πρασιῶν, ἐνῷ δὲ ἐζήτει καὶ νὰ φάγη διέκρινε μικρὰν μελαγχροινὴν σφαῖραν, ὑποκάτω γυμνῆς τινος ροδῆς; καὶ ἐπλησίασε διὰ νὰ ἴδῃ τί ἦτο

Ἀνάγλυφον ἐκ τοῦ Κ'Ἰ'ραμεικοῦ.

Τὰπ, τὰπ! ἔκαμε κτυπῶν τὴν σφαῖραν μὲ τὸ ράμφος του, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσεν ἄλλο, εἰ μὴ νὰ ἐκδάρῃ ὀλίγον τὸν ἐξωτερικὸν του ἐγερὸν φλοιόν. Ὁ σπουργίτης ἀπεμακρύνθη περιτρονητικῶς ἐπανήλθεν ὁμοῦ εἰς τὴν ἐπίθεσιν, καὶ τρέχων εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἔδωκε δυνατώτερον κτύπημα.

— Ὠ! σὰς παρακαλῶ, παύσατε, μὴ με κτυπᾶτε πλέον! εἶπεν ἰκετευτικῶς ἡ σφαῖρα.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν ἀμέσως ποῖος εἶσαι, εἶπεν ὁ

πν, ὅτι εἶσαι Ὠραῖον, μικρὸ σδοῦρε; εἶπεν ἀποτόμως.

— Δὲν εἶπα ἀκριθῶς τοῦτο, ἀπεκρίθη αὐτῇ, — εἶπα ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε θὰ ἦμαι Ὠραϊότερον παρὰ τώρα.

— Ὅταν θὰ ἀφήσης τὸν γεροντίστικόν σου μανδύαν ἴσως; εἶπε τὸ πτηνόν.

— Μάλιστα.

— Καὶ πότε θὰ γείνη τοῦτο;

μον ἀπ' ὅ,τι σὰς φαίνομαι.

— Ὀλιγώτερον ἀσχημον! Ἄ! ἰδοὺ ἀστεία ἰδέα! εἶπε γελῶν ὁ σπουργίτης.

— Εἶναι ἀληθές, σὲ βεβαίῳ, ἐπανελάβε τὸ λευκίον, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὸν ἐμπαικτικὸν τρόπον τοῦ διάκτου του.

— Ἐκβαλε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀσχημον μαῦρον ἔνδυμά σου καὶ ἄφες με νὰ σὲ ἴδω.

— Δὲν ἔχω νὰ τὸ ἐκβάλω, εἶπε ἡ σφαῖρα, — πρέπει νὰ περιμένω.

— Δὲν ἔμπορεῖς λαμπρὰ, λαμπρὰ! ἀνέκραξε τὸ πτηνὸν κα ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁμοῦ; ἐπλησίασε καὶ πάλιν ἐτοιμῆσε τὴν μελαγχροινὴν σφαῖραν.

— Μοῦ ἔλεγες λοι-

—'Αργότερα, αργότερα, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς πότε.
— Καὶ δύνανται νὰ ἐρωτήσω ποίαν μορφήν θὰ ἔ-
χῃς τότε;

—'ὦ! θὰ ἦμαι λευκὸν ὡς ἡ χιῶν, χωρὶς κηλίδα.

—Λευκὸν; ἀηλαδῆ μικρὰ λευκὴ σφαῖρα ἀντὶ με-
λαγχρονῆς;

—'Ὅχι! πολὺ ὠραιότερον! ἀλλ' εἶναι περιττὸν νὰ
ὀμιλῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω.

— Πολὺ καλὰ, δὲν γνωρίζεις πότε... δὲν γνωρίζεις
πῶς... καὶ θέλεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύσω ἅλ' αὐ-
τά; Κανεῖς δὲν ἐξεύρει λοιπὸν πόσον καιρὸν θὰ περι-
μένῃς ἐκεῖ ἕως εἰς τὸ ψῦχος;

—Δὲν εἶπα ὅτι κανεῖς δὲν το γνωρίζεις, εἶπεν ἡσού-
χως τὸ λευκίον.

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἔχω μόλις ἑνὸς θέρους ἡλι-
κίαν, εἶπε τέλος ὁ σπουργίτης, καὶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἴσως
μικρὰ τινα πράγματα, τὰ ὅποια εἰσέτι ἀγνωῶ.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν φράκτην ἐνῶ ἡ σφαῖρα ἔ-
μεινεν ἐπὶ τῆς γῆς.

—Ροδῆ, εἶπεν-ἡ σφαῖρα μετὰ τινος στιγμᾶς,— καλὴ
ροδῆ, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ὅταν θὰ στολισθῆς μὲ φύλλα
πράσινα καὶ εὐώδη ἄνθη;

—Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ἡ ροδῆ, ἐξυπνήσασα ἐκ
τοῦ βαθέος τῆς ὑπνου.

—Κρόκε, ὠραῖε κίτρινε κρόκε, ἐπανελάβε τὸ λευ-
κίον καὶ ἡ φωνὴ του διεληθούσα ὑπὸ τὴν γῆν τοῦ
κῆπου ἔφθασε μέχρι τῶν κρόκων.—δὲν εἶναι ἀλήθεια
ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐνδύθῃς καὶ πάλιν τὸ ὠραῖον χρυσοῦν
σου φόρεμα;

—Βέβαια, ἀπεκρίθη καὶ ὁ κρόκος.

'Ὅλα δὲ ἑμοῦ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα τοῦ κῆπου
ἐπανελάβον ἐν χορῶ—Βέβαια! βέβαια!

'Ἐκείνην τὴν στιγμήν νέα κάρη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν
οἰκίσκον κρατούσα δικέλλι, ἔλαβε μετὰ προσοχῆς τὴν
μελαγχρονὴν σφαῖραν, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς μίαν
πρασινὰν ἀφοῦ πρῶτον ἔσκαψε μικρὸν λάκκον καὶ τὴν
ἐσκέπασε μὲ χῶμα λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν.

'Ἡ βροχὴ ἦλθε καὶ ἐπότισε τὴν πρασιὰν, τὰ αἰγο-
κλήματα ἔσυραν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τοὺς μακροὺς τῶν
κλώνους, ὁ βορρᾶς ἐφύσησε καὶ ἐλόγισε τὰ δένδρα, ὁ
πάγος ἐσταμάτησε τὴν ροὴν τῶν ρυάκων, τέλος ἡ
χιῶν ἔπεσε καὶ ἡ γῆ ἐνταφιάσθη εἰς σάβανον λευκόν.
'Ὁ καιρὸς δὲν εἶχεν ἔλθει, τὸ πᾶν ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τὸ
σάβανον τοῦτο.

'Ὁ μικρὸς σπουργίτης σπανίως ἐπλησίαζε τὸν οἰ-
κίσκον καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε πλέον.
'Ἐν τούτοις μίαν πρωίαν ἔφθασε σκιρτῶν, περυσίζων,
τσιτσιρίζων καὶ ἤρπασεν ἕνα μικρὸν σπόρον ὑποκάτω
τῆς ροδῆς.

—'Εἰ ποῦ εἶμαι λοιπὸν! εἶπεν αἰφνης, — Γνω-
ρίζω αὐτὸ τὸ μέρος· ἰδοὺ ἡ ἐρηρὰ γεροντόρριζα, ἰδοὺ
τὰ καρυόφυλλα· τί μοῦ ὄπνευθ' ἔζουσαν ἅλ' αὐτά;
Καὶ μοῦ συνέβη ἔδῶ· ἀλλ' εἶναι τόσος καιρὸς! Καὶ
τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο, γέρον ἑνὸς ἔτους, ἐζήτει ἀνάμνη-
σίν τινα τοῦ παρελθόντος.

—'Α ναι, ἐνθυμούμαι! 'Ἐδῶ συνήτησα τὸν μικρὸν
ἐκεῖνον μαῦρον σβοῦρον, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι θὰ τοῦ
συνέβαινε πρᾶγμα τι θαυμάσιον... πτωχὸς ἀνόητος!

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ μικρὸς μαῦρος σβοῦρος εἶ-
χεν ἄδικον; εἶπε φωνῆ τις, 'Ὁ σπουργίτης ἐστράφη
καὶ εἶδε πλησίον του κρεμάμενον ἀπὸ λεπτοῦ στελέ-
χους λευκὸν καὶ ὠραιότατον ἄνθος.

— Τουλάχιστον δὲν πιστεύω ὅτι εἶχε δίκαιον, ἀπε-
κρίθη μετὰ προφυλάξεως.

— Λοιπὸν τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος σας;

—'ὦ, θὰ κοιμᾶται κοιθενὰ ἴσως ἢ καὶ ἐχάθη.

— Πῶς; εἶπε τὸ ἄνθος,—δὲν ἀναγνωρίζεις τὴν φωνήν
μου; δὲν σε προσέειπα ὅτι ἤθελον ἀναστηθῆ ὡ-
ραῖον, λευκὸν, χωρὶς κηλίδα;

— Σὺ εἶσαι; Τὸ λευκίον; Εἶναι δυνατόν; — ἀνέ-
κραξε μὲ ἀπορίαν ὁ σπουργίτης.

— Μὲ εἶδες ἐκεῖ χάμω, ἀλλ' ἐπερίμεινα τὸν και-
ρὸν μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος, ἐπίστευον βεβαίως ὅτι
ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως θὰ ἦρχετο.

Καὶ οἱ χρυσοὶ κρόκοι ἀνέμειναν τὴν φωνὴν των μὲ
τὴν φωνὴν τῆς φίλης των καὶ ἐπανελάβον ἐν χορῶ—

—'Ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως θὰ
ἦρχετο καὶ δι' ἡμᾶς, τὸ ἐγνωρίζαμεν βεβαίως!

'Ἡ ὠραία αὕτη ἱστορία εἶναι πολὺ διδακτικὴ διὰ
σᾶς, μικροὶ μου φίλοι, καὶ δι' ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους.
Σεῖς καὶ ἐγὼ καὶ πάντες οἱ ἀνθρώποι ἐν ὅσῳ εἴμεθα
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἴμεθα ὡς τὸ λευκίον περιβε-
βλημένοι ὑπὸ φθαρτοῦ σαρκίου, θὰ ἔλθῃ ἡμῶς ἡμέρα,
καθ' ἣν θὰ ἀναστηθῶμεν εἴτε ἀφθαρτοί, εὐτοχεῖς καὶ
λαμπρότεροι τοῦ φωτός, ἐὰν ἐπιστεύσωμεν καὶ ὑπη-
κούσωμεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἢ μαῦροι καὶ ταλαίπωροι,
ἐὰν ἐμμεῖναιμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας, 'Εγὼ εὐ-
χομαι νὰ ἴδω ἄλλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστιας τῆς
'Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν ἐνδεδυμένους ἱμάτια λευκὰ
ἐν οὐρανῷ καὶ εὐδαίμονας αἰωνίως.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ.

Εἰδέτετε, ὅτι ὑπάρχουν ἐμπορικὰ ὄπου πωλοῦνται
ἐνδομασίαι ἐτοιμοί. Αἱ ἐνδομασίαι αὗται ναι μὲν δὲν
ἔρχονται εἰς τὸ σῶμα, ὅπως ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας κά-
μνει ὁ ράπτης, καὶ διὰ τὰς ὁποίας παίρνει μέτρα
ἀκριβῆ καὶ ἀνάλογα πρὸς ἄλλας τὰς ἀνωμαλίας τοῦ σώ-

ματος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶναι μεγάλη εὐκολία ὅταν βιάζεται τις καὶ δὲν ἔχει καιρὸν νὰ παραγγείλῃ ἐνδύματα.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἶδος ἐνδυμασίας. Ὅπως τὰ ἐνδύματα δεκνύουσιν τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον σκεπαίζουν, τοιοῦτοτρόπως ἡ συμπεριφορὰ ἢ ἐξωτερικὴ φανερώσει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τὴν ἐσωτερικὴν του διάθεσιν, τὰς κλίσεις, τὰ αἰσθηήματα κτλ. ἀλλ' ἡ συμπεριφορὰ διαφέρει ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ σώματος κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν πωλεῖται οὔτε ἀποκτάται ἐτοιμοκαμωμένη, ἀλλ' εἶναι τὸ προϊόν μακρᾶς ἔξεως. Ὁ χαρακτῆρ εἶναι τι, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται εἰς πᾶν παιδίον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἕως ὅτου τοὺς μορφώσῃ εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας.

Κυττάξατε τὸν πατέρα σας, εἶναι ἐντιμος, ἀξιόπιστος, δραστήριος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, φιλόστοργος, προνοητικὸς καὶ καλὸς εἰς τὴν οἰκογενεαίαν του. Νομίζετε ὅτι ἐπερίμενον ἕως οὗ ἔλθῃ εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν πρὶν ἀρχίσῃ νὰ μορφώνῃ αὐτὰ τὰ προτερήματα; Ἡ δὲ μητέρα σας ἀπέκτησε τὴν γλυκύτητά της, καὶ τοὺς φιλοφρονητικοὺς της τρόπους, τὴν ὑπομονὴν της καὶ τὴν προκοπὴν της ἀφοῦ ἔγεινε γυνή; Ὅχι, παιδιὰ μου τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ ἀξιωματὰ ταῦτα προτερήματα ἀνεπτύχθησαν ἑνωρῖς, καὶ ἐκαλλιεργήθησαν ἕως οὗ κατήνησαν στερεὰ καὶ μόνιμοι ἰδιότητες τοῦ χαρακτῆρος.

Δειξάτε μου παιδίον, τὸ ὁποῖον βαρύνεται νὰ σηκωνῆται τὸ πρῶτον εἰς τὴν ὄρισμαμένην ὥραν, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ πῆγ τὸν καφέ του μετὰ τὰ ἀδελφία του, ἀλλὰ πηγαίνει ἀργὰ εἰς τὸ σχολεῖον, κακομαλετημένος, ἀμελής καὶ ἀπρόσεκτος, καὶ θὰ σὰς δεῖξω ἄνδρα ἄκνηρδον, καὶ καχορρίζικον, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐμπιστεύεται ἢ ὑπολήπτεται, καὶ ὅστις ποτὲ

δὲν θα προκόψῃ. Τὸ δὲ κοράσιον τὸ ὁποῖον βαρύνεται τὴν ἐργασίαν, ἀμελεῖ καὶ ἀναβάλλει τὰ καθήκοντά της, καὶ περιπατεῖ ἀπεριποίητος εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ καταντήσῃ γυνὴ τὴν ὁποῖαν ὄλοι θὰ ἀποστρέφονται. Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον δὲν ἀρχίσῃ ἑνωρῖς, ἀπὸ τὰ μικρά του ἔτη νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ φέρηται μετὰ τρόπον καλὸν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκείους του, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας δὲν θα ἔχῃ εἰ μὴ ψευδοσυγγένειαν ὅταν μεγαλώσῃ.

Ἡ γηγορία εὐγένεια δὲν περιορίζεται εἰς τὴν συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλ' ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς οἰκείους. Ἡ δὲ ψευδὴς καὶ ἐπιπόλαιος εἶναι καθὼς τὰ βερνίκιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρκεῖ μία μόνη τσαγγουρία ὅπως ἀποκαλυφθῇ τὸ πρόστυχον ἔθλον ὑποκάτω αὐτοῦ.

Λοιπὸν, παιδιὰ μου, τώρα εἶναι ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μορφώσῃτε τὸν καλὸν χαρακτῆρά σας, τοὺς εὐγενεῖς καὶ εὐπροσηγόρους σας τρόπους. Ἐάν δὲ ἔχετε ἤδη σχηματίσει ἔξεις αἱ ὁποῖαι θὰ σὰς φέρουν λύπην καὶ στενοχωρίαν εἰς τὸν μετέπειτα βίον σας, ἔχετε ἀκόμη καιρὸν νὰ τὰς ἐκριζώσῃτε πρὶν ριζωθῶν βαθύτερον. Εἴθε ὄλοι αἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστρια νὰ γίνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοιοῦτοι καὶ τοιαῦται, ὥστε ὅπου ὑπάγουν καὶ ὅπου εὐρεθῶν νὰ φέρουν τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των.

Ἡ θλιμιστῆς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Νεαρὸς πολεμιστῆς.

Ὁ ἀλλόκοτος νέος, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐνώπιόν σας, εἶναι νεαρὸς πολεμιστῆς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀνήκει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φυλάς τῶν αὐτοχθόνων Ἰνδιάνων, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀμαζόνιος ποταμοῦ. Ὁ καλλωπισμὸς του μᾶς φαίνεται γελῶτος καὶ μάστιχα ἀποτρόπαιος, ἀλλ' οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι τὸν νομίζουν ὡραιότατον καὶ καταλλήλοτατον διὰ πολεμιστῆν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ο Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Ουίλλιέλμος Δ', θελήσας νὰ τιμῆσθαι τὸν ποιητὴν Ουλανὸν τοῦ προσέφερε τὸ παράσημον «τῆς Ἀσίας», μὲ πολλὰς διαβεβαιώσεις τῆς υπολήψεώς του πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Ουλανὸς δὲν ἐδέχθη τὸ παράσημον διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἤρχισε νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν Ἐνῷ τῆς ἐξεθέτε τοὺς λόγους τούτους κάποιος ἐκτόπησε τὴν θύραν, καὶ μία πτωχὴ κόρη εἰσῆλθε κρατοῦσα μικρὰν δέσμην ἰσῶν, τὴν ὁποίαν προσέφερον εἰς τὸν ποιητὴν λέγουσα, «Ἡ μήτηρ μου σὰς προσφέρει τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀνοδοδέσμην.» Ἡ μήτηρ σου, παιδί μου;» εἶπεν ὁ Ουλανὸς. «Ἐνόμιζον ὅτι ἀπέθανε πέρυσιν.» «Πράγματι ἀπέθανε, κόριε Ουλανὸς» ἀπεκρίθη ἡ κόρη, «καὶ ἂν ἐνθυμείσθαι, σὰς παρεκάλεισα τότε νὰ κάμητε ἓνα μικρὸν στίχον διὰ τὸ μνήμά της, καὶ μοῦ ἐστείλατε ἓν ὑψίστατον ποίημα. Αὐτὰ τὰ ἴα εἶναι τὰ πρῶτα, τὰ ὁποῖα ἤνοιξαν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της καὶ ἀγαπῶ νὰ πιστεύω ἵδρι σὰς τα στέλλει ἐκεῖνη μὲ τοὺς χαριστικούς της!» Ὁ Ουλανὸς ἐδάκρυσεν ἔλαβε τὴν ἀνοδοδέσμην καὶ τὴν ἐπέρασαν εἰς τὴν θηλείαν τοῦ ἐπενδύτου του. «Ἰδοὺ ἀγαπητή μου,» εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, «τοῦτο δὲν εἶναι πολυτιμώτερον παρ' ὅτι δῆποτε παράσημον τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ χαρίσῃ;»

— «Ἡ μητέρα μοὶ ἐχάρισεν ἓνα Εὐαγγέλιον πέρυσιν τοῦ Χριστοῦ» εἶπεν ἡ Ἑλένη μὲ τόνον καυχῆσεως, «καὶ ἡ βία ἔδωκεν ἓνα τοῦ Γεωργίου. Κυττάξατέ τα τώρα! Ἦ διαφορά!»

Πραγματικῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Γεωργίου ἐφάνητο μεταχειρισμένον, τὸ χρυσαφίον εἶχε σχεδὸν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὰ φύλλα, τὰ ἐξώφυλλα ἦσαν ὀλίγον τριμμένα, καὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ αἱ σελίδες ἔφερον κονουλιαὶς καὶ σημάδια. Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε μεταχειρισθῆ τὸ Εὐαγγέλιόν του.

Τῆς Ἑλένης ἀπ' ἐναντίας ἐφάνητο κατακαίνουργον. Ὅταν ἡ Ἑλένη ἐξετύλιξε τὸ σιγαροῦρατον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ εἶχε διπλωμένον, θὰ ἔλεγε τις δεῖ ἀπὸ τότε ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν το εἶχεν ἀνοίξει.

«Ἀπ' ὅτου μοὶ τὸ ἐχάρισε μόνον μίαν φοράν τὸ ἐβγάλα ἀπὸ τὸ συρτάρι μου,» εἶπε καυχητικῶς ἡ Ἑλένη.

«Νὰ σ' ἐρωτήσω Ἑλένη μου,» τῆς εἶπεν ὁ πατὴρ της, «Ἄν ἔλασα καὶ σοῦ ἔγραφα ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ ἔλεγα τί καὶ τί ἤθελα νὰ κάμῃς, θὰ τὴν μετεχειρίσῃς καλὰ νομίσεις, ἂν δὲν ἤνοιγες τὸν φάκελλον, ἀλλὰ τὴν ἐδίπλωνες εἰς χάρτι καὶ τὴν ἐκλείδωνες εἰς τὸ συρτάριόν σου; Δὲν θα μὲ ἔτιμας περισσότερο, ἂν τὴν ἤνοιγες καθ' ἡμέραν καὶ τὴν ἐμελέτας μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μάθῃς τί σου παραγγέλλω καὶ νὰ προσπαθῆς νὰ τὸ ἐκτελῆς;»

«Ναι,» εἶπε κοκκινίζουσα ἡ Ἑλένη.

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς σὲ καὶ πρὸς ἄλλους. Ἐπρεπε νὰ τὴν μελετῆς καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ σὺ τὴν ἐκρυψες ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, ὅστις ἐκρυψε τὸ τάλαντον τοῦ κυρίου του. Εἰς τὸ ἐξῆς, Ἑλένη μου, μετεχειρίζου τὸν πολυτιμὸν τοῦτον θησαυρὸν ὅπως διατάττει ὁ Θεός, ὅστις εἶπεν Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς; διότι εἰς αὐτάς πιστεύετε ὅτι ἔχετε αἰωνίαν ζωὴν, καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἡμῶν.»

— Ἡ ἡμέρα μεγαλώνει ἢ μικρύνει καθ' ὅσον προχωρεῖ τις πρὸς βεβρῶν ἢ πρὸς νότον τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα εἰς τὸ Ἰονδιῶνον εἶναι δεκαεὶς καὶ ἡμισίαις ὥρων, εἰς τὸ Ἀμβούργον δεκαεπτὰ ὥρων, εἰς τὴν Πετρούπο-

λιν δεκαοκτῶ, ἐνῷ ἡ βραχυτάτη ἡμέρα ἐκεῖ εἶναι πέντε μόνον ὥρων. Εἰς τὴν Φιλανδίαν ἡ διαφορά μεταξὺ τῆς μεγαλύτερας καὶ τῆς μικροτέρας ἡμέρας εἶναι ἀκόμη περισσοτέρα, — εἰκοσι μία καὶ ἡμισιο ὥρων διὰ τὴν μεγαλύτεραν καὶ ὀσὸ καὶ ἡμισιο ὥρων διὰ τὴν μικροτέραν, ἐνῷ ἐν Σπιτοσέργγῃ ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα εἶναι τρεῶν καὶ ἡμισίαις μηνῶν!

— Ὁ πρεσβύτερος ὄλων τῶν βασιλέων τῆς Ἑδρώπης εἶναι ὁ Ἀδοκράτωρ Ουίλλιέλμος τῆς Γερμανίας, ἡλικίας 88 ἐτῶν, ἃ δὲ νεώτατος εἶναι ὁ πρό τιμων ἡμερῶν ἀποθανῶν βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, Ἀλφόνσος 161, ἐτῶν 28. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία εἶναι 65 ἐτῶν, ἡ αυτοκράτειρα Αὐγούστα 73, ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας 67, ἡ αυτοκράτειρα τῆς Βρασιλίας 62, καὶ ἡ πρῶτη αυτοκράτειρα τῆς Γαλλίας 58. Αἱ δὲ νεώταται βασίλισσαι τῆς Ἑδρώπης εἶναι ἡ αντιβασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, 26 ἐτῶν καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μιλάνου βασιλέως τῆς Σερβίας, 25 ἐτῶν.

— Ἀπὸ τὴν Βραίλων ἐγρᾶση τὸ ἐξῆς συγνηθικὸν περιστατικὸν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Μία γραία, ἡ Ἑλένη Ἀποστόλου Δημάδη ἐξ Ἰωαννίνων, ἐπαρουσιάθη εἰς τὸν Ἑλληνα πρόξενον καὶ τῷ εἶπεν—

— Ἄκουσα, κύρ πρόξενε πῶς ἐδῶ μαζεύετε παρῆδες.

— Ναι γερώντισσα, ἀπήνησεν ὁ πρόξενος, ἀλλ' ἔχῃ δι' ἐλεημοσύνην. Τὴν ἐλεημοσύνην τὴν κάμνει ἡ ἐπιτροπή.

Ἡ γραία ὑπερηφάνως ἀπαντᾷ—

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσουν, Ἦλθα νὰ δώσω.

Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ μανδύλου της χρυσοὺν δακτυλίδιον.

— Πᾶρε αὐτὸ, κύρ πρόξενε, εἶπε, γιὰ τὰ Γιάννινα σὺ ποὺ τ' ἄφηκα μικρὴ καὶ σὰν τὰ θυμῶμαι ματώνι ἢ καρδιά μου. Εἶμαι πτωχὴ; ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἢ κλοῦσαις δις δώσουν τὰ διαμάντια τους γιὰ νὰ λευθερώσουν τὰ Γιάννινα.»

Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ὁ πρόξενος τὸ ἀπέστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας, παρακαλῶν νὰ μὴ πωληθῆ, ἀλλὰ νὰ τεθῆ εἰς τὸ ὑπουργεῖον μεταξὺ τῶν κειμηλίων τοῦ Κράτους

— Ὁραίστατον ὠρολόγιον κατασκευασθῆν εἰς τοὺς Παρισίους ἔχει τὰ μ π ο υ ρ ἂ ν ἀντὶ προσώπου, κόκκινου τοῦ ὁποίου αἱ ὦραι παριστάνονται ὑπὸ ἀνθέων. Ἡ ὠροδείκτης παριστάνεται ὑπὸ μικρᾶς μέλισσης, ὃ δὲ λεπτοδείκτης ὑπὸ μεγάλης. Αἱ δύο αὐταὶ μέλισσαι κινούνται ἀπὸ ἀνόθου εἰς ἀνόθου καὶ σημεῖον τὰς ὥρας τακτικῶς, διὰ μέσου δύο μαγνητῶν κρυμμένων ὀπισθεν τοῦ προσώπου τοῦ ὠρολογίου.

— Τὸ ἀλφάβητον κατὰ τὴν ἑ ρ α ρ μ μ α τ ι κ ῆ ν θ ε ω ρ ι α ν τοῦ Καλλιῶ.

Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα, Δέλτα, Ἦτα Θῆτα, Θεοῦ γὰρ Εἰ γ' Ἰῶτα, Κάππα, Λάμδα, Μῦ, Νῦ, Ξι, τὸ Οὐ, Πι, Ρῶ, Σίγμα, Ταῦ,

Ἵ γ παρὸν Φι,

Χι τε τῷ Ψι εἰς τὸ Ω.»

Ἰδοὺ καὶ ἐπιγραφή τις ἐπὶ Θρασυμάχου τοῦ Σοφιστοῦ—

Τούνομα Θῆτα, Ρῶ, Ἄλφα, Σάν, Ἵ, Μῦ, Ἄλφα Χι, Οὐ, Σάν.

Πατρὶς Χάλκηδων, ἢ δὲ τέχνη σοφῆ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Πόθεν ἐγράψαν αἱ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου;

2) Πόσα ἐκ τῶν θυμῶν τοῦ προφήτου Ἠλία ὑπῆρξαν εὐεργετικά;

3) Τὰ θράματα τοῦ προφήτου Ἐλισσαίε ὑπῆρξαν καταστραπτικά, ἢ εὐεργετικά;